

Κτυπᾷ σταῖς πόρτες σιγαλά, κτυπᾷ στὰ παραθύρια,
μὰ δὲν τ' ἀκούνε τ' ἄμοιρο, λέξι δὲν τοῦ μιλοῦνε,
γιατί μεσ' τὴν πολλὴν χαρά, μεσ' τὰ γλυκὰ παν' γήρια,
δὲν τὸν θυμοῦνται τὸ φτωχό, ὅλοι τότε ξεχνοῦνε.

Καὶ πάντα τρέχει τὸ ἔρμη, στὸ ξαπλωμένο χιόνι·
τὰ πόδια του φαγώθηκαν, τοῦ κόβονται τὰ γόνα·
μόλις ἐβγῇ ἀπ' τὸ στόμα του, ἡ ἀνάσα του παγώνει,
καὶ σέρνεται κατὰ τὴ γῆς ὡσάν δροσιᾶς σταγόνα.

Μὲ λυπ' ὕστερα κάθισε, σ' ἐνοῦς σπητιοῦ τὸ πλάϊ,
θωρᾷ τ' ἀστέρι ἀψηλά, κρυφὰ ποῦ τρεμοσβύνει,
καὶ σὺν φωτὶ νὰ δάκρυο, ὅτ' ἀμάτιά του κυλάει
ποῦ πέφτει μέσα στὴ χιονιὰ παγώνεται καὶ σβύνει

• Χριστέ μου, λέει, μόνο ἔγω, ἀχ μόνο ἔγω δὲ θάχω,
» καμμιὰ γλυκιὰ παρηγοριά,
» νὰ μοῦ ζεσταίνει τὴν καρδιά,
» Πάντα θάμαι μονάχο;

• Παίζουν τὰ ἄλλα τὰ παιδιὰ, καὶ χαρωπὰ γελοῦνε,
» ἐγὼ μον τὸ ἔρμη γυρνῶ
» μέσα σὲ δρόμο σκοτεινὸ
» ποῦ χιόνια τὸν σκοποῦνε

• Ροῦχα καλὰ ὅλα φοροῦν, μονάχα ἔγω δὲν ἔχω,
» Οὔτε παιχνιδι ἓνα μικρό·
» καὶ σὺν παράπονο πικρό.
» μεσ' τὸ σκοτάδι τρέχω.

• Θε' μου γιατί δὲ μ' ἐβαλες καὶ μένα ὅσ' ἀστέρι
» νὰ λάμπω μεσ' τὸν οὐρανὸ
» μαζὺ μὲ τὸν αὐγερινὸ
» νῦμαι γλυκὺ τοῦ ταῖρι;

• Γιατί ἡ μάνα μοῦχει πῆ προτοῦ νὰ ἀπεθάνῃ
» πῶς τὰ παιδάκια τὰ καλὰ,
» ἄστρα τὰ κάνεις ντροπαλά,
» τ' αὐγερινοῦ στεφάνι.

• Ἀχ! πάρε μὲ μ' αὐτὸν μαζὺ, ἀπάνω στὰ οὐράνια.
» Ἀστέρι κάνε μὲ δειλὸ,
» τὴν νύχτα νὰ φεγγοδολῶ,
» μὴ μ' ἔχεις στὴν ἀρσφάνια.

Καὶ τὸ ἀστέρι ἐτρέμε ὅσ' νὰ χαμογελοῦσε,
ἐκεῖνο τότε ἀνοίξε τὴν κρύα ἀγκαλιά του,
ὅσ' ἐζήτη τοῦ ἐφάνηκε, πῶς τὸ ἐπεριχοῦσε
« Κι' ἔρχομαι ἀστέρι » φώναζε, καὶ σβύσθηκ' ἡ λα-
λῶν του.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πρωὶ ὅτ' ἀ χιόνια παγωμένο
βροῦκαν κορμὶ μικροῦ παιδιοῦ, σ' ἐνοῦς σπητιοῦ τὸ
[τὸ πλάϊ
μὰ στὸν αὐγερινὸ κοντά, γιὰ πάντα φτυχισμένο
μικρὸ ἀστέρι φαίνεται, ὅπου φωτοβολάει.

ΓΙΑΝΝΟΣ ΕΡΜΑΝΗΣ.

ΛΙΝΑ.*

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ἐκεῖνο ὅπερ παρόχεται.

I X.

— Ἰδωμεν! μὴ θέλῃς παρακλήσεις· ἀναμφιβόλως
θὰ σὲ θαυμάσωμεν.

Τότε ἡ Ἰωάννα, ἥτις παρετήρει σιγῇ, διεῖδε πα-
ραδόξως λάμπον τὸ βλέμμα τοῦ Ἰωάννου.

— Ἀγαπητέ, δὲν κάμνω τοὺς στίχους μου πρὸς
χάριν τῶν φίλων μου, ἀπεκρίνατο οὗτος ξηρῶς.

Ἀποτυχὼν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ὁ Ἀλβερικ
δὲν ἀπεθαρρύνθη, ἀλλ' ἐπειράθη καὶ πάλιν μετὰ πύ-
ροδο δέκα λεπτῶν, προκειμένου περὶ τίνος ἐκ τῶν
παρόντων, ἐκκαλεσθεὶς μείρακος, ὃν οἱ γονεῖς
αὐτοῦ προώριζον διὰ τὸ στρατιωτικὸν στάδιον.

— Ὡραῖον στάδιον, νεανία μου, ἀνέκραξεν ὁ υἱὸς
τῶν «βουλεβόρων»· σᾶς συγχαίρω δι' αὐτό· ἀλη-
θῶς ὅταν ἦναι τις νέος καὶ εὐρωστος, τὸ καλλίτε-
ρον, ὅπερ ἔχει νὰ πράξῃ εἶναι ν' ἀφοσιωθῇ εἰς τὴν ὑ-
περάσπισιν τῆς πατρίδος· ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, δὲν
ἐννοῶ πῶς δύναται κανεὶς...

Τότε ὁ Ἰωάννης ὑπέλαθεν ἀρκούντως τραχέως:

— Ναί, γνωρίζω τὴν φράσιν· δὲν ἐννοεῖς πῶς δύ-
ναται τις νὰ γείνη... καθηγητῆς, παραδείγματος
χάριν, ἐνθ' ἡδύνατο νὰ γείνη στρατιώτης ἢ ναυτικός.

Ἡ Λίνα κατηρυθρίσεν, ἡ Ἰωάννα ἀνεσκίρτησεν,
ἀλλ' ὁ Ἀλβερικ κατέπνιξε τὴν ὀργὴν του· καὶ οἱ
τρεις ἀνεμιμνήσκοντο τῆς τρομερᾶς φράσεως!

Πῶς λοιπὸν ἐγνώριζεν αὐτὴν ὁ Ἰωάννης;

Ἡ ταρχὴ τῆς δεσποινίδος δὲ Μαλφρά ἐγένετο
τοσοῦτον καταφανές, ὥστε ὁ Ἀλβερικ ἀνησύχησε
περὶ αὐτῆς. Ἀλλ' ὁ Ἰωάννης προσποιούμενος ὅτι δὲν
παρετήρησεν αὐτὴν, ἐξηκολούθησεν:

— Ἄλλως τε, καὶ σύ, ἀγαπητέ, δὲν ὑπῆρξας
στρατιώτης;

Ὁ ὑποκόμης, ὅστις εἶχεν ὑπηρετήσει ὡς ἐθελον-
τῆς τῷ 1873, ἐφέλλισεν ἐρυθρίων:

— Ὡ, ναί, ὑπῆρξα, ὅπως ὅλοι οἱ νέοι.

Καὶ ἐπέμεινε ποθῶν νὰ νύξῃ τὸν Ἰωάννην.

*) Ἰδε ἀριθ. 10, σελ. 197—200.

— "Ὅπως καὶ σύ, φίλτατέ μου· ἀλήθεια, ποῦ ὑπῆρξες ;

— Εἰς Μᾶν, εἰς τοὺς ζουάδους ;

ἀπῆντησεν ἡσύχως ὁ Δαήλ.

— Εἰς τοὺς ζουάδους ; εἰς Μᾶν ; ἀνέκραξεν ὁ κ. δὲ Μαλφάρ, τοῦ ὁποίου ἡ φυσιογνωμία ἐξέφρασεν αἰφνιδίως ζωηρὰν συμπάθειαν· ἐν καιρῷ τοῦ πολέμου, ναί, κύριε ;

— Ναί, κύριε, ἐν καιρῷ τοῦ πολέμου.

— Μοί ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ἐρωτήσω καὶ τι.

Ὁ νεανίας ὑπεκλίνατο μειδιῶν μελαγχολικῶς.

— Κύριε, ἐπανελάθεν ὁ γέρον διὰ τρεμούσης καὶ θρηνώδους φωνῆς, εἶχετε ὡς σύντροφον νέον τινὰ ὀνομαζόμενον Παῦλον Ζουγάν.

— Παῦλος Ζουγάν, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰωάννης συγκινημένος μετὰ τινα δισταγμόν, ναί, ἀπέθανεν εἰς τὸ πλευρόν μου· ἐπέσαμεν ὁμοῦ.

Ὁ κ. δὲ Μαλφάρ ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἦτον ὁ ἐγγονός μου· εἶχεν ἐξέλθει τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ φροντιστηρίου καὶ ἐμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς αὐτὸ διὰ νὰ χειροτονηθῇ ὑποδιάκονος. Λοιπὸν τὸν ἐγνωρίσατε, κύριε ; . . . Καὶ πῶς ἀπέθανε ;

— Γενναίως, ἀπεκρίθη ἀπλῶς ὁ Δαήλ· ἐφονεύθη πληγείς ὑπὸ σφαίρας εἰς τὸ μέσον τοῦ μετώπου.

Ἐπὶ μικρὸν ἐγένετο σιωπὴ, ἀλλὰ πάλιν ἡ συνδιάλεξις ἐπανελήφθη εἰς τρόπον ὁμηλικὸν διὰ τὸν Ἀλβερικ.

— Καὶ σεῖς λοιπὸν ἐπληρώθητε ; ἐπανελάθεν ὁ γέρον.

— Ναί, κύριε, εἰς τὸν ὦμον· ἐπὶ τρεῖς μῆνας ἤμην ἐξηπλωμένος ἐκτάδην· ἡ μήτηρ μου μὲ περιεποιήθη καὶ μὲ ἔσωσεν· ἄλλως ὁ υἱὸς θὰ ἔσπευδεν εἰς συνάντησιν τοῦ πατρὸς του.

Καὶ ἔνθα πύσῃ ὁμίλων περὶ ἑαυτοῦ, ἡγέρθη καὶ ἐξηρανίσθη βραδέως ὑπὸ τὴν πρόφασιν τοῦ νὰ καπνίσῃ μακρὰν τῶν κυριῶν.

Ὁ κ. δὲ Μαλφάρ μετ' ἐνδιαφέροντος ἠκολούθησεν αὐτὸν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

— Ἀλλὰ ποῖος εἶναι λοιπὸν αὐτὸς ὁ κ. Δαήλ ; ἠρώτησε.

Τότε ἡ Λευκὴ δὲ Ραμβέρ ἐπληροφόρησεν αὐτὸν ὡς ἐξῆς :

— Εἶναι υἱὸς πλοιάρχου φρεγάτας, ὅστις ἀπέθανεν εἰς Κουλιμέ· εἶναι εἰκοσιῆς ἐτῶν· ἐκκαίδεκαετῆς ἀντικατέστησε τὸν πατέρα του ἐναντίον τῶν Πρώσων, ἔκτοτε δὲ ἐσπούδασε καὶ ἔλαβε δίπλωμα φιλολογίας καὶ νομικῆς· μετ' ὀλίγον θὰ ἦναι διδάκτωρ καὶ τῆς ιατρικῆς· πρὸς τὸ παρὸν εἶναι καθηγητὴς καὶ δημοσιογράφος.

Ἄ, μίαν λεπτομέρειαν· διδάσκει προσωρινῶς μόνον διὰ νὰ ἀνακουφίσῃ τὴν ἀδελφὴν του.

Καὶ ἐνῷ ἔλεγεν ἔτι προσεῖδεν ἀτενῶς τὸν Ἀλβερικ, ὅστις δὲν ὑπέμεινε τὸ βλέμμα του.

Ὅτε ὅλοι εἰσῆλθεν εἰς τὸν πύργον, ἡ Λίνα μετὰ κεκλιμένου μετώπου καὶ πυρετώδους ὄψεως ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῆς, δηλώσασα πρὸς τὴν θεῖαν της

ὅτι ἠσθάνετο μεγάλην κόπωσιν καὶ σφοδρὰν κεφαλαλγίαν.

Ἡ Ἰωάννα ἠκολούθησεν αὐτὴν μέχρι τῆς θύρας.

— Θέλεις νὰ σὲ συντροφεύσω ; ἠρώτησεν.

— Εὐχαριστῶ, δὲν ἔχω ἀνάγκην οὐδενός.

Ἡ δεσποινὶς Δερουᾶ ἀναχοροῦσα ἤκουσε μακρὸν στεναγμόν ἐξερχόμενον τοῦ ἐξωγυωμένου στήθους τῆς φίλης αὐτῆς.

X.

Ὁ Ἀλβερικ, δὲν ἦτο οὔτε κακός, οὔτε ἀνάνδρος· ἦτο ζηλότυπος.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἐζήτηε ἀφορμὴν ἐρίδος πρὸς τὸν Ἰωάννην.

— Ἐμπρός ! εἶχεν εἶπει· πρέπει νὰ τὸ καπορθώσω· τόσῳ χειρότερον ! τὸ ζήτημα θὰ λυθῇ διὰ τῆς αἰχμῆς τοῦ ξίφους, ἢ διὰ τῆς σφαίρας τοῦ πυροβόλου.

Τῇ ἐπαύριον ὅλοι οἱ ξένοι τῆς ἐπαύλειος συνηθροίσθησαν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ὀπλοθήκης. Εὐνόητον ὅτι αἱ κυρίαι προσεκλήθησαν εἰς τοὺς παιδιὰς χάριν γινόμενους ἀγῶνας τούτους, διότι δὲν ἦτο βεβαίως δυνατὸν νὰ παρίδωσιν αὐτάς. Ἄλλως τε οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ ἐπενεργούσιν αἰετοειδῶς ζωοποιῶντες τὸ θάρρος καὶ καθιστῶντες ὀξυδερκεῖ τὴν σύνεσιν.

Τέσσαρες ἢ πέντε ἐρασταὶ τῶν ὄπλων, ἐν οἷς συγκατηριθμεῖτο καὶ ὁ Φήλιξ, ἐνεδύθησαν τὸν θώρακα. Οὗτος ἰκανώτατος ὢν ἐν τῇ ὀπλαστικῇ ἐξήσκαε αὐτὴν ἐνεκα λόγων ὑγιεινῶν.

— Ἡ περίστασις μὲ ἀναγκάζει, ἀνέκραξε· παχύνω πολὺ, ὅπως λέγει αὐτὴ ἡ σύζυγός μου καὶ θέλω νὰ γείνω ἰσχυρότερος.

Καὶ ἐνῷ ἡ ὁμήγυρις ἐγέλα διὰ τὴν ἀστεϊότητά του, ἀντέστη νικηφόρος κατὰ δύο ἐφόδων.

Ὁ Ἀλβερικ ἀπεζημιώθη ἐν τῇ ξιφομαχίᾳ.

Οὗτος ἦτο γνωστός ἐν Παρισίοις λέων τῶν ὀπλαστικῶν. Εἶχεν ἐπιχειρήσει μέχρι τοῦδε τρεῖς μονομαχίας, ὅλας ἐπιτυχεῖς.

Ὁ Βιζάν εἶπε περὶ αὐτοῦ ὅτι ἐν ἡλικίᾳ τριάκοντα ἐτῶν θὰ ἦναι ὁ πρῶτος τῶν ξιφομάχων, τὸ δὲ Φιγαρώ ἀνέγραψεν, ὅτι ἀντιμετρηθεὶς πρὸς βιενναίας κυρίας ἔσχε τὸν ἱπποτισμὸν νὰ πληγῇ ἐκουσίως τρίς.

Προὔχωρσε λοιπὸν εἰς τὴν παλαιστράν καταλλήλως κεκυρτωμένος, μετὰ τεταμένων γονάτων καὶ προβαλὼν ἑαυτὸν στερεῶς ὡς τοίχον κατὰ τῆς ἐφόδου, ἀντέκρουε παιγνιωδῶς δύο ἐκ τῶν ἀντιπάλων τοῦ Ραμβέρ, ὅστις ἀπαυδήσας ἤδη ἐδήλωσεν ὅτι κολυμβᾷ ἐν τῷ ἰδρωτί καὶ ὅτι ἀρκεῖ αὐτῷ διὰ σήμερον ἢ ἀπώλει δύο λιτρῶν ἐκ τοῦ βήρους του.

— Τί δυστυχία ! ἀνέκραξεν ὁ γηραιὸς στρατηγός· τί δυστυχία, νὰ πάσχῃ τὰς κνήμας ! ἄλλως θ' ἀντεμετρούμην πρὸς ὑμᾶς, κύριε.

Αἱ κυρίαι ἠτοιμάζοντο ἤδη νὰ στεφανώσωσι τὸν Ἀλβερικ θριαμβεύοντα· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἱκανοποίησε αὐτόν, ὅστις ἄλλα ἐσχεδίαζε καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Ἰωάννην, ὅστις ἴστατο σιωπηλῶς ἐπὶ βαθμίδος, τῷ εἶπε.

— Καὶ σύ, Δαήλ, δὲν λαμβάνεις μέρος;

Ὁ καθηγητὴς ἀνηγέρθη νωχελῶς πῶς.

— Ὅκ λάβω, εἶπεν, ἂν τὸ ἐπιθυμῇς.

Καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν ἱματισθῆκην ἐξῆλθε μετὰ στιγμὴν ἐνδεδυμένος διὰ δερμάτων δορκάδος. Καὶ πρὶν ἢ λάβῃ τὴν προσωπίδα ἐχαιρέτισε τὸν Ἀλθερίκ καὶ τῷ εἶπε μειδιῶν.

— Γνωρίζεις, ἐλησμόνησα τὸν τρόπον τῆς ἀντι-κρούσεως, διότι ἀπὸ ἐξ τοῦλάχιστον ἐτῶν δὲν ἔσυρα τὸ ξίφος· φείσθητί μου, σὲ παρακαλῶ.

Τότε ἡ κ. δὲ Ραμβέρ κλίνας πρὸς τὸ οὖς τῆς Ἰωάννης, ἐψιθύρισε.

— Τοῦτο εἶναι καλὸς οἰωνός! . . Ὅκ ἔχωμεν λοιπὸν ἐκπλήξεις.

Ἡ μαντεία ἐπληθύνετο. Δι' ἐνὸς μόνου βλέμματος οἱ ἐμπειροτέχναι τῆς ὀμηγύρεως κατείδον ὅτι ὁ ὑποκόμης εὐρίσκετο ἀπέναντι ξιφομάχου ἀσυγκρίτως ἀνωτέρου αὐτοῦ.

Ὁ Ἰωάννης δὲν ἔσυρε τὸ ξίφος κομψῶς, κατὰ τὴν καθιερωμένην ἔκφρασιν, ἀλλ' ἐπληττε μετὰ θαυμασίας ἐπιτυχίας· τὴν κεφαλὴν ἔχων εὐθείαν καὶ ἀκλόνητον, προεφύλλαττεν ἐπιδεξιῶς τὸ σῶμα, καλυπτόμενος δι' εὐθείας χειρονομίας ὑπὸ τοῦ ξίφους αὐτοῦ. Ἡ δεξιὰ κνήμη ἀνυψούτο, ἐνῶ ἡ ἀριστερὰ ἦν τεταμένη ὡς χορδὴ τῶζου, καὶ τὸ μεταξὺ αὐτῶν ἀνοιγμα μετριώτατον τὸ πλάτος, δὲν ἐπέτρεπε μὲν βολὰς εὐθείας καὶ ἀχαλινώτως ὀρμητικὰς, ἀλλὰ διηυκόλυνε τὴν ἀμυντικὴν στάσιν· τούναντίον δὲ ἡ σταθερῶς τεταμένη χεὶρ κατέφερε κανονικῶς καὶ σφοδρῶς ἅμα τὸ ξίφος, οὗ ἡ πληγὴ θὰ ἦτο κεραυνοβόλος, ἂν ἦτον ἀληθὴς καὶ σκόπιμος ἡ ἐπίθεσις. Ξιφομαχῶν ἐν ἀκλονήτῳ στάσει, ἀπέφευγε τὰς ὑπολανθανούσας προσβολὰς, ἐντὸς δέκα δὲ δευτερολέπτων ὁ Ἀλθερίκ ἀπεκρούσθη δεκάκις. Οὗτος κατὰ τὴν ἐβδόμην ἐπίθεσιν, ἐνῶ ἐπεδίωκε πληξὴν διὰ πλαγίας χειρονομίας, ἡσθάνθη τὴν ἀκωπὴν τοῦ ξίφους τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ θίγον αὐτὸν κατὰ μέσον στῆθος.

— Πληξὸν! ἀνέκραξεν ὁ ὑποκόμης φρυάττων.

Καὶ συσφίγγας τὴν πυγμὴν διεκύβευσε τετάρτην θέσιν προσπαθῶν συγχρόνως νὰ πληξῇ κυρίως. Ἡ ἀκωκὴ τοῦ ξίφους αὐτοῦ ἤγγισε τὸν Ἰωάννην κατὰ τὸ δεξιὸν ἰσχίον, εἴτα δὲ ὀλισθήσασα καὶ καταβίβασθεῖσα ἀφῆκε τὸν πληξάντα ἀπροφύλακτον κατ' ἐνδεχομένης προσβολῆς ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ.

Ἀλλ' ἐκεῖνος τῷ παρεχώρησεν ἐπιεικῶς τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον ἵν' ἀνεγερθῇ, ἀνέλαβε τὴν ἀμυντικὴν αὐτοῦ στάσιν καὶ φαινόμενος ὅτι λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὴν ψευδῇ βολῇ.

— Πληξὸν ἐπίσης, τῷ εἶπε μετὰ συγκαταβάσεως.

Ὁ Ἀλθερίκ ἐρρίγησε καὶ πάλιν ἐκ λύσεως, αἰσχυρόμενος ἐπὶ τῇ τυχαίᾳ μόνον ἐπιτυχίᾳ αὐτοῦ.

Ἀλλ' ἐὰν ὑπάρχῃ πάλιν τις, ἐν ἣ ἡ ὀργὴ παραβλάπτει ἀμέσως τὴν νίκην, αὕτη εἶναι ἀναμφιβόλως ἡ ξιφομαχία. Ὁ ὑποκόμης, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἀποτετυφλωμένος καὶ ἀπολέσας πᾶσαν ἐτοιμότητα, ἐπληξε πρῶτον μκνιωδῶς, εἴτα δ' ἔλαβεν ἐξ ὅλας βολὰς,

χωρὶς οὐδεμίαν ν' ἀποδώσῃ. Ἀλλὰ καίπερ ἀπειρηκῶς καὶ ἀσθμαίνων ἔσχε συνειδήσιν τῆς ἥττης αὐτοῦ καὶ διέλυσεν τὴν συμπλοκὴν ἀποτόμως.

— Ἀναμφιβόλως, ἀγαπητέ μοι, ἀνέκραξε δι' ὕψους μὴ ἀπηλλαγμένου ὀργίλου τόνου, εἶσαι ἄνθρωπος παρυσιάζων φαινόμενα ἀπροσδόκητα.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ὁ Ἰωάννης ἐλυπήθη διὰ τὸν θρίαμβον αὐτοῦ, καθ' ὅτι δι' αὐτοῦ ἐπληγώσε θανάσιμως ἀρχαῖον φίλον, ὅστις οὐδέποτε θὰ συνεχώρει αὐτῷ.

— Τί σᾶς ἔλεγον πρὸ ὀλίγου; εἶπεν ἡ κ. δὲ Ραμβέρ πρὸς τὰς φίλας αὐτῆς· ὁ κ. Δαήλ μᾶς ἐπιφυλάττει ἀκόμη ἀνελπίστους ἐκπλήξεις.

Ὑπὸ ταύτην τὴν ἐντύπωσιν ἡ ὀμήγυρις κατέλιπε τὴν αἴθουσαν τῆς ξιφομαχίας· τότε ἡ Λευκὴ δραμούσα ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ Ἰωάννου, ὃν ἔσυρε μετὰ πολλῆς οἰκειότητος· ὅτε δ' εὐρέθησαν μόνον, τῷ εἶπε.

— Ἄ! κύριε Δαήλ, διακινδυνεύετε ἑαυτὸν· ἐν ὑμῖν ὁ διδάσκαλος ὠχρίξ, ἐπισκιαζόμενος ζωηρῶς ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου τοῦ κόσμου.

— Διατί λοιπόν, κυρία;

— Ὅποια ἐρώτησις! ἀπλούστατα, διότι εἰσθε ὁ μόνος, ὅστις δὲν παρατηρεῖτε τὰς μεταμορφώσεις σας· ποία λοιπὸν μάγισσα σᾶς ἤγγισε διὰ τῆς γοητικῆς αὐτῆς ῥάβδου;

Ὁ Ἰωάννης οὐδὲν ἀπεκρίνατο . . . Ἐνόησεν ἄρα τὸν ὑπαινιγμὸν;

Ἄλλως τε ἡ νεαρὰ γυνὴ προσεπάθει νὰ παρωθήσῃ τὸν Ἰωάννην εἰς ἐξομολόγησιν τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ, τῶν ἀρίστων ἐμπορουμένη διαθέσεων. Οὕσα ἤκιστα ῥωμαντικὴ ἐν τῇ πρακτικῇ αὐτῆς ἀγαθότητι, δὲν ἀπέφευγε νὰ συναρμόσῃ διὰ τῶν προσπαθειῶν αὐτῆς συναισθησίων, ὅπερ πᾶς ἄλλος θὰ ἔκρινεν ἀδύνατον.

XI.

Ἐν τούτοις ἡ κακὴ πρόθεσις τοῦ Ἀλθερίκ δὲν ἀφωπλίζετο. Πρῶδηλον ἀπέβαινεν ὅτι ἐπέζητει αἰτίαν ῥήξεως πρὸς τὸν Ἰωάννην, ὅπερ ἐννόησασα ἡ κ. δὲ Ραμβέρ εἰδοποίησε τὸν σύζυγον αὐτῆς. Ὁ Φήλιξ ὤμοσεν ὅτι οὐδὲν τοιοῦτο θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ συμβῇ, ἀλλ' ἡ Λευκὴ δυσπιστοῦσα κατεσκόπευεν ὁσημέραι πᾶν διάδημα τοῦ ὑποκόμης.

Τὴν μετεπιούσαν τῆς ξιφομαχίας ἡμέραν ἡ κ. δὲ Ραμβέρ, ἡ κ. Βέρλεϋ, ἡ Ἰωάννα καὶ ἡ Λίνα ἐπωφελούμεναι στιγμὰς ἀνέσεως, ὥς μόνις παρεχώρησεν αὐταῖς ὁ πρὸς αὐτάς ἐνθουσιασμός τῶν ξένων τῆς ἐπαύλειως, ἀπεχώρησαν εὐφροσύνως, πλέγμα ἡ ποικίλμα ἀνὰ χεῖρας ἔχουσαι, ὑπὸ τινι τῶν εὐσκιωτῶν τοῦ περιβόλου ζυγίων.

Τότε ἀνειλίχθη μετὰ αὐτῶν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς κ. Βέρλεϋ συνδιάλεξις οὐσιαστικῶς γυναικεῖα καὶ συρμολογικὴ, ἐν ἣ ἐν τούτοις συνετῶνται ἰδέαι περὶ κομψότητος ἀντηλλάγησαν καὶ οὐδὲ λόγος ἐγένετο περὶ τῶν ἐπικρατούντων ἐν τῷ συρμῷ εἰδῶν καὶ χρωμάτων, ὡς σπανίως, ἀληθῶς, συμβαίνει. Ἀλλ' ἐνῶ

εὐρίσκοντο ἐν τῇ πυρωδεστάτῃ τοῦ διαλόγου ζωηρότητι, ὁ ἦχος δύο φωνῶν ἐξωθεν προερχομένων κατεσίγασεν αὐτάς καὶ ἔτρεψεν εἰς προσοχὴν.

— Λοιπὸν μ' ἐζήτησας συνέντευξιν ἰδιαιτέραν, ἰδοὺ με, εἶπεν ἡ φωνὴ τοῦ Ἰωάννου.

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ υποκόμητος ἀπεκρίνατο.

— Σὺς εὐχαριστῶ ὑπομείνατε, παρακαλῶ, νὰ ὁμιλήσωμεν ἀπροκαλύπτως, διὰ τὴν σοβαρότητα τῶν περιστάσεων.

— Τὴν σοβαρότητα τῶν περιστάσεων; . . . Τί θέλεις νὰ εἴπῃς;

— Συγγνώμην, κύριε Δαήλ, σὺς ὁμίλησα πληθυντικῶς, νομίζω.

— ὦ! κύριε ὑποκόμη, μοὶ φαίνεσθε κακῶς διατεθειμένους σήμερον, ἀνέκραξεν ὁ καθηγητὴς μετὰ σφοδρότητος· καὶ γελῶν προσέθηκε.

— Ἰδωμεν, ἀγαπητέ· τοῦτο εἶναι πολὺ γελοῖον. οὐδὲν ἐπραῖα δυνάμενον νὰ σὲ δυσχερῆσῃ· ποῦ θέλεις νὰ καταλήξῃς;

Ἄλλ' ὁ Ἀλβερικ, ὅστις δυσκόλως συνεκρατεῖτο, ἐζήθη πάλαι, πάλαι,

— Κύριε, σὺς συμβουλεύω νὰ μὴ ἐπωφεληθῇς τοῦ λοιποῦ τὸν τίτλον ἀρχαίου συμμαθητοῦ μου· οὐδέποτε προβαίνω εἰς διαβήματα γελοῖα, ὡς λέγετε, ἐκεῖνο δὲ ὕπερ τῶρα ἐπιχειρῶ ἔχει τὸν λόγον του.

Ἦδη ὁ Ἰωάννης ἤλλαξε τόνον.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐξηγήθητε εὐθὺς, παρακαλῶ.

— Ἐξηγοῦμαι, ἀλλὰ πρῶτον θὰ προβάλω μερικὰς ἐρωτήσεις.

— Ἐρωτήσεις; . . . ἀλλ' ἀδιάφορον! ἐρωτήσατε,

— Σκοπεύετε νὰ μηκύνετε ἐπὶ πολὺ ἀκόμη τὴν ἐδῶ διαμονὴν σας;

— Κύριε πρῶτον συμμαθητά μου, ἡδυνάμην νὰ σὺς ἀπαντήσω ὅτι τοῦτο δὲν ἀποβλέπει σὺς· ἀλλ' οὐχ ἥττον προτιμῶ νὰ σὺς γνωρίσω ὅτι μετὰ τέσσαρας ἡμέρας τὸ πολὺ ἀπέρχομαι.

— ὦ! τέσσαρες ἡμέραι ἀποτελοῦσιν, ἐν συνόλῳ μετὰ τῶν δεκαπέντε ἡμερῶν τοῦ Αὐγούστου, τρεῖς ὅλας ἐβδομάδας οἰκονομῶν . . .

— Τί σημαίνει τοῦτο;

— ὦ! οὐδὲν τὸ παράδοξον· ἔχετε ὅλως ἰδιαίτερον τρόπον τοῦ ἀποδέχεσθαι τὴν φιλοξενίαν.

Αἱ τέσσαρες γυναῖκες, ἀκούσαι μάρτυρες τοῦ διαλόγου τούτου, ὡχρόταται, συγκατατοῦσαι τὴν πνοήν, παρετήρουν λαθραίως διὰ τῶν λεπτῶν τῶν φυλλωμάτων ῥωγμῶν.

Ὁ Ἰωάννης ἐγερθεὶς κατεμέτρησε διὰ τοῦ βλέμματός τὸν υποκόμητα.

— Μίαν στιγμὴν, κύριε, εἶπεν· ὅταν προσβάλῃς τοὺς ἀνθρώπους, ἀξιοῦτε νὰ σὺς ἀκούσῃ μεθ' ὑπομονῆς;

— Διατί ὄχι; ὑπέλαβεν ὁ Ἀλβερικ μεθ' ὕψους ὑπερτάτης αὐθαδείας.

— Διότι ὀφείλω νὰ σὺς ὑπομνήσω ὅτι ἡ ὑπομονή μου εἶναι πολὺ βραχεῖα· συντόμως, λοιπὸν, σὺς

παρακαλῶ. Ὑποθέτω ὅτι δὲν μ' ἐφέρατε ἐδῶ μόνον διὰ νὰ μοὶ ἀνακοινώσῃτε σκέψεις, τῶν ὁποίων διερχομένη βεβαίως δὲν σὺς κατέστησεν ὁ κ. δὲ Ραμβέρ.

— Δὲν ἀπατᾶσθε· ἔχω νὰ σὺς ἀνακοινώσω τοὺς λόγους τῆς ἀτομικῆς δυσχερείας μου.

— Ἀς ἴδωμεν αὐτοὺς τοὺς λόγους.

— Κύριε Δαήλ, συγκαταριθμεῖτε μετὰ τῶν ἰδιοτήτων σας, ὡς παρασίτου, τὸ νὰ θηρεύητε, ἀποτυχῶν τοῦ νὰ νυμφευθῇτε πλουσίαν τινὰ κληρονόμον, ἄλλας τοιαύτας ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ;

Ὁ Ἰωάννης, ὅστις ἔτρεμεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ἐξαναγκάζων ἑαυτὸν ἀπεκρίνατο.

— Κύριε, ἔχω πᾶν διδόμενον νὰ πιστεύσω ὅτι οἱ λόγοί σας ἐμφοροῦνται δηκτικῆς προθέσεως· ἐν τοῦτοις πρέπει νὰ ἐννοήσω τὴν σημασίαν των.

Ὁ Ἀλβερικ εἶπε τότε σαρκαστικῶς.

— Ἄ! ἐπιθυμεῖτε λεπτομερείας· καλὰ, ἀκριβολογῶ λοιπὸν. Εἰπῆτε μοι ποῖος ἐκ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ πατρός της εἶναι ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἡ δεσποινὶς Βήκλεϋ ἐπεφόρτισε διὰ τῆς φροντίδος τοῦ νὰ σὺς ἐπιδώσῃ ἐκ μέρους της. . .

Δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν· ἡ χεὶρ τοῦ Ἰωάννου ἐπιπεσοῦσα σφοδρῶς τοῦ ὤμου αὐτοῦ, ἐλύγισεν αὐτόν, ὥσπερ ἦτον ἀπλοῦν σχοινίον, καὶ εἶτα ἀνορθοῦσα αὐτὸν κατέρριψεν ἐπὶ τῆς χλόης, ὡς ὄγκον ἄψυχον.

Ὁ Δαήλ δὲν ἐλάλει· ῥόγχος ἐξέφευγε τῶν χελέων αὐτοῦ.

Ἄλλ' ὅτε ἀνεῦρε τὴν χρῆσιν τῆς λαλιᾶς;

— Λοιπὸν! εἶπε μετὰ χλευασμοῦ ἀγρίου· ἀνεγέρθητι! πρέπει ἡ ἀνάνδρος μορφὴ σου νὰ τεθῇ εἰς τὴν διάκρισιν τῆς παλάμης μου· διότι ὑπάρχει τι, τὸ ὁποῖον ὀφείλεις νὰ μάθῃς, Ἀλβερικ δὲς Ἀὔρες· ὅτι δηλαδὴ, ἀπὸ ἐξ αἰώνων οἱ ἀγενεῖς τοῦ εἵδους μου ῥαπίζουσιν τοὺς κομψοὺς νέους τοῦ ἰδικοῦ σου.

— Κύριε! . . . ἀνέκραξεν ὁ υποκόμης ἀφρίζων.

— Ἡ σειρὰ σου εἶναι νὰ μὲ ἀκούσῃς, ἑταῖρε, δὲν εἶμαι φλύαρος καὶ θὰ τελειώσω ταχέως· καὶ τότε θὰ ἦσαι ἐλεύθερος νὰ μὲ ζητήσῃς δεῦτερον μάθημα ξιφομαχίας μὲ ἀκωκὴν ἄνευ προβολίου, ἂν θέλῃς.

Πρὸ ὀλίγου διέπραξας ἀνανδρίαν, ἀκούεις; ἐὰν ὤφειλον νὰ σοὶ δώσω λόγον τῆς διαγωγῆς μου, θὰ περιωριζόμην εἰς τὸ νὰ σὲ διαψεύσω· ἀλλ' ἡσύχασε, σέβομαι ἀρκούντως τὸν οἶκον, ὅστις μὲ ξενίζει, ὥστε νὰ προκαλέσω ἐν αὐτῷ ἔστω καὶ τὸ ἐλάχιστον σκάνδαλον· ἐν μόνον μὲ προσέβαλεν ἐξ ὧσιν μοὶ εἶπες: ἄφ' οὗ μοὶ ὁμίλησας περὶ τῆς δεσποινίδος Βαίκλαιϋ, τῆς ὁποίας ὤφειλες νὰ σεβασθῇς τὸ ὄνομα, βεβαίως ἤκουσας ἐμπιστευτικὰς ἀφηγήσεις παρὰ προσώπου τινός· τὰς ἐμπιστευτικὰς δὲ ἀφηγήσεις ταύτας οὐδεὶς ἄλλος ἡδυνήθη βεβαίως νὰ σοὶ ἐκμυστηρευθῇ ἢ ἡ δεσποινὶς δὲ Μαλφάρ.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἀλβερικ ἐμόρφασεν ἐμφαντικῶς.

— Ἄρες με νὰ τελειώσω! ἀνέκραξεν ὁ Ἰωάννης τραχέως· μ' ἐννοεῖς ἐπίσης καλῶς ὡς κ' ἐγὼ σὲ ἐνόησα· ἄφ' οὗ τόσῳ μεγάλῃς εὐνοίας σὲ ἀξιοῖ ἡ δεσποινὶς δὲ Μαλφάρ, μάθε ὅτι παρακατατιθεῖσά σοι ἡδὴ

τὸ ψεῦδος τοῦτο, — λέγω ψεῦδος, — ἐδικαίωσεν ὅλως τὴν περὶ τοῦ ἀτόμου τῆς ἐκτίμησίν μου, ἥτις δὲν εἶναι λίαν εὐνοϊκή.

Ἡραία κόρη, ματαιόφρων καὶ ἄκαρδος, εἶναι ἀληθῶς ἄξια νὰ γείνη σύζυγός σου.

Καὶ προχωρῶν, ἐνῶ ἡ περιφρόνησις διεγράφετα ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ ἡ εἰρωνία ἐλαμπε ἐν τῷ βλέμματι αὐτοῦ, ἐπανέλαβε.

— Σὲ ἐνόησα καλῶς, κύριε ὑποκόμη;

Ὁ Ἀλβέρτ ἐθακεν ἐκ λύσσης τὰς πυγμὰς αὐτοῦ.

— Μετὰ ταῦτα πάντα, ἀνέκραξεν, ὑποθέτω ὅτι θὰ μὲ δώσῃς τὴν πρέπουσαν ἱκανοποίησιν.

Ὁ δὲ Ἰωάννης ὑψώσας τοὺς ὤμους, ἀπήντησεν ἡσύχως.

— Ὑπάρχω εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἵνα ἐτοιμάσω τὸν ταξιδιωτικὸν σάκκον μου· θὰ ἐπινοήσω πρόφασιν τινα, καὶ θὰ ἔμαι εἰς Παρίσιους τὴν πρωίαν τῆς μεθύριον.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπεμακρύνθη.

Ἐνδοθεν τοῦ βαθυσταύτου ἄλσους τῶν ζυγίων αἱ γυναῖκες, ἄφρονι ἐκ φόβου, δὲν ἐτόλμων νὰ ἀτενίσωσι πρὸς ἀλλήλας, αἶφνης ἡ Ἰωάννα ἔρρηξε κραυγὴν.

— Λίνα, Λίνα! τί ἔχεις; . . .

Ἡ Εὐλίνα ἀνορθωθείσα αἰφνιδίως, ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ στῆθος καὶ τὸ μέτωπον, εἴτα δὲ ἀφείσα ἐλαφρὸν τόνον, ἔπεσε λιπόθυμος, λευκὴ ὡς τὸ περιτραχήλιον αὐτῆς, εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κ. Βέρλεϋ.

Ἡ κ. δὲ Ραμγέρ ἐμειδίασε νευρικὸν καὶ πλήρες περιφρονησεως μειδίσμα.

(Μετάφρασις Κ. Α. Η.).

(Ἀκολουθεῖ).

ΤΡΩΪΚΑ.*

Δημοσιεύσαντες ἐν ἡγουμένοις φύλλοις τῆς «Ἐπιθεωρήσεως» ἐπιστολάς τινας τοῦ λοχαγοῦ Μπαίττιχερ, καταχωρίσθεις ἐν τῇ ἐνταῦθα ἐκδιδομένῃ γερμανικῇ ἡφημερίδι «Ὁθωμανικῷ Ταχυδρόμῳ» καὶ ἐλεγχούσας τὴν πολιτείαν τοῦ κ. Σραΐδερ, ὡς ἀπαρνησαμένου προτέραν περὶ τῆς ἀποκαλυφθείσης Ἰλίου γνώμην αὐτοῦ, φρονοῦμεν ὅτι ὀφείλομεν, ἀμεροληψίας χάριν, νὰ παραθῶμεν καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ τελευταίου τούτου εἰς ἀπάντησιν ἐν τῇ αὐτῇ γερμανικῇ ἡφημερίδι δημοσιευόμενα, καθόσον μάλιστα τὸ ἐκ τῆς τοιαύτης δημοσίου συζητήσεως ἐπὶ θέματος τοσοῦτον ἐνδιαφέροντος τὴν ἑλληνικὴν ἀρχαιολογίαν προκύπτον ἀποτέλεσμα δὲν θὰ ἦναι ἄμοιρον σπουδαιότητος.

Ἐνεκα τοῦ σχοινοτενοῦς ὅμως τῆς ἀπαντήσεως ταύτης τοῦ κ. Σραΐδερ, θὰ προσπαθίσωμεν νὰ δώσωμεν μόνον τὴν οὐσιαστικωτέραν ταύτης περίληψιν.

Ἐν πρώτοις ὁ ταγματάρχης Σραΐδερ, ἀνακεφαλαιῶν τὰς ἐναντίον αὐτοῦ διατυπωθείσας κατηγορίας, περιστρεφόμενας, ὡς γνωστὸν, κυρίως εἰς τὸ

ὅτι, ἄλλα προηγουμένως περὶ Τροίας πρεσβεύων καὶ συμφάσκων τρόπον τινὰ τῷ Μπαίττιχερ, μετέλλαξε κατόπιν γνώμην, συνεπεῖα μάλιστα τῆς ἐν Βερολίῳ παρουσίας τοῦ Δαΐρπφελδ, παραπονεῖται ἐπὶ τισὶν ἥκιστα κοινοβουλευτικαῖς, ὡς λέγει, ἐκφράσεσιν αὐτοῦ, μεθ' ὃ ἀναφέρων δηλώσεις τινὰς τοῦ Μπαίττιχερ περὶ τοῦ διδάκτορος Χριστιανοῦ Μπέλγκερ, ὅστις ἐφρόνει κατ' ἀρχὰς ὅτι ἡ ἀνακαλυφθεῖσα Ἰλίου (Ἰσαρλί) ἀπετέλει νεκρόπολιν, ἐνῶ κατόπιν καθηγητῆς γυμνασίου ἐν Βερολίῳ διατελῶν, ἐξέφρασε τὴν λύπην αὐτοῦ ἐπὶ τῷ ὅτι καὶ ἐπὶ στιγμὴν ὡς νεκρόπολιν τὸ Ἰσαρλί ἐξέλαβε, προστίθοντι: «Τοῦτο σημαίνει — ὡς πᾶς θνητὸς τοῦλάχιστον θὰ ἐσκέπτετο — ὅτι ἐν τῇ ἐξακολουθήσει τῶν περὶ τοῦ ζητήματος τῆς Ἰλίου μελετῶν αὐτοῦ (ὁ Μπέλγκερ) ἐσημάτισε νέαν γνώμην, ὅτι δὲ εἶναι ἱκανῶς εἰλικρινὴς νὰ κυρύξῃ τοῦτο δημοσίᾳ. Κατὰ τὴν γνώμην ὅμως τοῦ Μπαίττιχερ ὁ Μπέλγκερ, οὕτω φερόμενος, ἀξιεπαίνως ὑπετάγη, ὡς συνήθως ἐν τῇ τῶν ἱεραρχῶν γλώσσῃ λέγεται, ὅταν ἐπίσκοπος τις ἢ καθηγητῆς πανεπιστημίου ἀπαρνήται κατόπιν ἀνεγνωρισμένην ὑπ' αὐτοῦ πρότερον καὶ διὰ τολμηρᾶς ἀντιστάσεως ἐκ δηλωθεῖσαν ἀλήθειαν, ἵνα μὴ ὑποστῇ τὸν διὰ πυρὸς θάνατον ἢ τοῦλάχιστον μὴ διαβληθῇ».

Οὕτω, λέγει, ὁ ἀναγνώστης διὰ τοῦ κατὰ τοῦ Μπέλγκερ κεραυνοῦ προπαρασκευάζεται εἰς τὰ κατόπιν περὶ τῆς ἀποστασίας τοῦ Σραΐδερ φερόμενα, μεθ' ὃ ἀρχεται τῆς ἀπολογίας, ἐκτιθέμενος, ὅτι τῷ 1888 διὰ πρώτην φοράν ἐπραγματούθη ἐν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἄλλων συναδέλφων αὐτῷ ἐκδιδόμενοις Ἀρχεῖοις τὴν Τίρυνθα, τὰς Μυκίνας καὶ τὴν Τροίαν ὡς ἀρχαιότατα μνημεῖα τῆς ὀχυρωματικῆς τέχνης ἐκ τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς. Αὐτόθι οὐδεμίαν ἐποιοῦτο μνείαν τοῦ Μπαίττιχερ, ὅστις μόνον ἀπὸ τοῦ 1889 τοσοῦτον ἤρξατο ποιοῦμενος θόρυβον κατὰ τοῦ Σλήμαν, Βίρχωβ καὶ Δαΐρπφελδ, ὥστε ὑποδειξί τοῦ φίλου αὐτοῦ, Στέφφεν, ἐκινήθη ἡ περιέργεια τοῦ Σραΐδερ καὶ νὰ ἰντλῆσε γνώμας τινὰς ἐκ τῶν ἔργων τοῦ Μπαίττιχερ. Ὁ κ. Σραΐδερ, ἀπαντῶν εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ Μπαίττιχερ γραφέντα ὅτι τῷ 1892 ἀπήλειψεν τὴν Ἰσαρλί-Τροίαν ἀπὸ τοῦ καταλόγου τῶν τοιοῦτων μνημείων καὶ ὅτι συνεπῶς μετέβαλε γνώμην, ὁμολογεῖ τὴν τοιαύτην μεταβολὴν, ἀλλὰ μετέβαλον, λέγει, τὴν περὶ τοῦ Μπαίττιχερ γνώμην μου· τὸ ἐπ' ἐμοὶ οὐδεμίαν ἐκφέρω κρίσιν περὶ τοῦ κυρίου ζητήματος (ἀν δὴλ. ἡ ἀνακαλυφθεῖσα Ἰλίου ἀπετέλει κατοικίαν ἀνθρώπων, ἢ ἦτο νεκρόπολις), διότι δὲν εἶμαι γνώστης τῆς προϊστορικῆς ἀρχαιολογίας, ἢ ἀρχαιολόγος ἢ ἄλλο τι τοιοῦτο. Μόνον δὲ ὡς μηχανικὸς φρονῶ ὅτι δύναμαι νὰ ἐκφράζω γνώμην τινά. Ὁ Μπαίττιχερ δὲν ἐπιτίθεται, λέγει μόνον ἐναντίον τοῦ Σλήμαν καὶ τῶν ὁπαδῶν αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ καθ' ὅλοκλήρου τῆς νεωτέρας ἀρχαιολογικῆς ἐπιστήμης, ἀποκαλῶν καὶ τὰ ἐν Τροίᾳ «μικρὰ εὐρήματα» τὰ ἐκ λίθου, τὰ ἐξ ὀπτῆς ἢ μὴ ὀπτῆς κεραμίτιδος, ἐκ χρυσοῦ, ἀργύρου, οὐρεχάλκου κλπ. ἀντικείμενα, ἅτινα ἀνθρώπινοι εἰργάσθησαν χεῖρες, οὐχὶ χρειώδη σκευὴ διὰ ζῶντας ἀλλὰ ἀντικείμενα, ἅτινα συνεθάπτοντο μετὰ τῶν νεκρῶν. Πολλὰ τὰ εὐφυᾶ ἀπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην λέγει ὁ Μπαίττιχερ· ἐν ζητήμασιν ὅμως ἐπιστημο-